

res Hovedindtægt af Sportler, Jord eller deslige, saa forekommer det mig, at Udvalget kommer i Unconsekvents med sig selv, naar det ikke tillige anvender den paa de andre Retsbetjente, hvoraf Nogle ikke have mere end 50—55 Rdl. eller maaskee et Par Hundrede Rigsdaler i Hjemmeindtægt. Vil man anvende Principet paa den ene Retsbetjent, maa man ogsaa anvende det paa de andre. Det forekommer mig endelig, at der ligger overordentlig Meget i det Hensyn, som den ærede Justitsminister gjorde gjældende, til, hvorledes man naturligt maatte opfatte Bestemmelsen i Loven om Retsbetjentenes Gage af 19de Februar 1861, og hvorledes paa den anden Side den tilsvarende Bestemmelse i Loven af samme Dato om Embedsmænds Gage i Almindelighed burde forstaaes. Hvad er nemlig Grunden til, at man, naar man giver Sedtillæg, undtager disse Indtægter, som skrive sig fra Sportler, fra Jord o. s. v.? Det er jo, at de vedkomme en stor Mængde Embeder, hvis Gage er reguleret for mange Aar siden, og hvis Indtægter ere af den Natur, at Embederne netop paa Grund af, at Konjunkturerne bestandig ere gaaede frem, virkelig have faaet høiere Indtægter og som Følge deraf ikke behøve dette Tillæg; men ganske anderledes forholder det sig jo med de Embeder, hvis Gage er reguleret i Retsbetjentenes Lønningslov, thi der har man jo ikke taget Gjennemsnittet af, hvad disse Indtægter have givet i en længst forsvunden Tid, men man har netop taget Gjennemsnittet af, hvad de have givet i de sidste 10 Aar, altsaa netop i den Tid, hvori Konjunkturerne have haft Leilighed til at gjøre sig gjældende. Man fradrager jo altsaa her et saadant Beløb, som i Virkeligheden maa antages at svare til det, de faae ind gennem disse Emolumenter, men som ikke paa nogen Maade kan antages at være høiere end det, som det engang er tilfældet, at de skulle have. Det er disse saa Bemærkninger, jeg troede kunde være til Nytte ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal.

Ischærning: Den ærede Minister sagde saa meget sikkert, at han troede, at hans Opfattelse gik ud fra en sund Fortolkning. Mig

forekommer det, at man snarere kunde sige, at den gaaer ud fra en usund, men meget snib Fortolkning. Det Usunde i Fortolkningen ligger nemlig deri, at han lægger saa stor Vægt paa, at den Dato, under hvilken disse to Love ere udfkomne, er den samme. Dersom Spørgsmaalet var blevet fremsat udenfor dette Sted, hvor disse Love ere blevne til og deres Gjenfærdighed ligeoverfor hinanden er bekjendt, saa kunde man lægge en vis Vægt paa en saadan Omstændighed, men her, indenfor disse Mure, i denne Sal, hvor disse Love have vandret ved Siden af hinanden og haft deres gjensidige Indvirkning paa hinanden fra deres første Opvinding og igennem deres hele Tilblivelse, har dette Argument, forekommer det mig, slet ingen Betydning. Dersom den ærede Minister kunde sige: Der har aldrig her i denne Sal, da Lønningsloven for Retsbetjentene blev til, været Tale eller Tanke om, at disse Naturalindtægter kunde være behandlede som alle andre Indtægter, at man kunde inddrage dem og give disse Embedsmænd fast Løn istedet derfor, saa kunde man endda sige, at den ærede Ministers Argument, at man har været betænkt paa, at disse Embedsmænd skulde have det Hele som fast Løn, kunde være rigtigt; men det forholder sig ikke saaledes. Spørgsmaalet har været paa Bane her, men man har meent, at det vilde føre til Ulighed, naar disse Naturalindtægter skulde behandles paa samme Maade som de andre. I den almindelige Lønningslov findes ogsaa mange Embeder, hvis Løn er bestemt paa samme Maade, hvor man ligeledes ved Fastsættelsen af Lønnen har fradraget de saakaldte Hjemmeindtægter, hvis Beløb man havde faaet opgivet fra samme Sted, det vil sige, fra Ministeriet selv og naturligvis efter et Overslag. Overslaget gaaer jo 10 Aar tilbage og giver altsaa paa ingen Maade nogen Bestemmelse for Fremtiden; Fremtiden kan jo, som den ærede Ordsfører har sagt, medføre stor Forandring. Det Princip, som herskede her i Salen, da den juridiske Lønningslov blev given, var netop det, at de juridiske Embedsmænd skulde behandles paa samme Maade som de Embedsmænd, der stode i lignende Forhold; men dette er ikke Embedsmændene i Ministerierne; der kunde ikke være Tanke om, at disse kunde have